

Були дощі.  
Потім їх не стало.  
Відходили важко, немов помирають.  
Зі старого під'їзду крізь розбиті двері  
вийшов рожевий дегенерат.  
Біла льоля.  
На грудях дзвіночок.  
А що треба ще для гарного хлопця?  
Вдень лазив смітниками а ввечері виходив  
кланятись рожевій маковині сонця.  
Вночі блукав  
глухими степами,  
вперто бився в місячній промінні,  
ротом мух на льоту відловлював,  
щодня вдосконалюючись у власному вмінні.  
На ранок повертався  
в порожнє місто —  
як завжди, веселий, як завжди, в дусі,  
ніс яскраву квітку будяка  
своїй коханій рожевій бабусі.  
Ось і гаразд,  
ось і ідилія —  
бабуся й онук, і хвилини пройдені,  
і в тиху кімнату крізь жовті гардини  
сипало сонце свої рожеві промені.

1993